

SOPOTNIK

Glasilo župnije Čatež ob Savi



leto: **2019**, mesec: **MAJ**

števila: **5**

MAJ, MARIJIN MESEC



V Marijini luči bere Cerkev na obličju žene sij takšne lepote, ki odseva najvišja čustva, kar jih premore človeško srce: celostno predanost ljubezni, moč, ki se zna ustavljati najhujšim bolečinam, neomajno zvestobo in neutrudljivo delavnost, zmožnost združevati prodorno spoznanje z besedo tolažbe in spodbude. *(sv. Janez Pavel II.)*



MARIJA, NAŠA SOPOTNICA

*Sveta Marija, Mati nežna in močna,
naša sopotnica na cestah življenja:
vselej, ko premišljujemo,
kako velike stari
ti je storil Vsemogočni,
nas zajame silna otožnost,
ker smo tako zelo počasni;
in začutimo,*



*da moramo
pospešiti svoj
korak,
da bi stopali
vštric s teboj.*

*Mati, ozri se na
nas,*

*ki bi te radi
prijeli za roko,*

*da bi mogli
korakati hitreje*

*s temi našimi
utrujenimi nogami.*

*Ko bomo tudi
mi postali romarji
vere,*

*bomo iskali ne le obraz Gospoda,
temveč se bomo zazrli tudi vate,
ki si živa podoba človeške pozornosti
do vseh, ki so v potrebi.
Tudi mi bomo pohiteli ljudem naproti
in jim prinesli enake sadove veselja,
kot si jih nekoč prinesla ti
svoji oddaljeni sorodnici Elizabeti.*

Tonino Bello



MAJ – POMLADNI ŠOPEK



Meseca maja je pomlad na vrhuncu, zato se vsekakor spodobi, da je vaše stanovanje, hiša ali vsaj miza okrašena s primernim cvetjem.

Ker je maj, boste za osnovo seveda uporabili šmarnice, vendar priporočam, da vsaj prvega maja šopku dodate rdeče nageljne. Naj vas ne zmoti ne rdeča barva, še manj vonj, ki takole na hitro in po vrhu lahko zadiši nekoliko socialistično, celo komunistično. Nagelj v osnovi diši po žuljavih dlaneh in poštenem znoju, in prepričan sem, da je prav ta vonj, pomešan z žaganjem in smolo, vel po delavnici Jožefa delavca!

Kot že rečeno, je mesec maj mesec šmarnic. Prav in lepo je, da so šmarnice v šopku vedno sveže. Če se le da, jih menjajte prav vsak dan. Ne bo narobe, če boste v šopek zamešali tudi kašno narciso. Ime so res dobile po človeku, ki se je zaljubil v lastno podobo in so tako na neki način prisposodba za egoizem. A eno od ljudskih imen za to rožo je tudi *ključavnica*. In pravilna ljubezen do samega sebe je pravzaprav ključavnica in ključ za ljubezen do bližnjega. In Boga.

Ne bodite prehitro zadovoljni s skromnim šopkom. Dajte si duška in se poigrajte z barvami in vonji, saj si v maju »cvetlice dobrave venčajo glave« in se »raduje polje in gaj«! Cvetja, ki je odslužilo Majniški Kraljici, pa tudi ne zavržite prehitro. Lahko ga prihranite do telovske procesije in ga z Marinim blagoslovom posujete na pot Kralju, ki se bo v Rešnjem Telesu prihodnji mesec sprehodil preko naših vasi, polj in mest!

Gregor Čušin, Na tretji strani



VENEC DVANAJSTIH ZVEZD

Včeraj nas je učiteljica vprašala, če smo že kje videli venec dvanajstih zvezd na svetlomodri podlagi. Veliko nas je dvignilo roke in učiteljica je rekla: »No, David, kje je še venec dvanajstih zvezd?«

»Na zastavi Evropske skupnosti, ker je to znak združene Evrope.«

»Zelo dobro, to sem želela slišati,« je bila učiteljica zadovoljna.

Jaz pa sem še kar tiščal roko v zrak.

»Si še kje odkril te zvezde, Jan?« je končno vprašala še mene.



Povedal sem tako, kot mi je razložil dedi: »Venec dvanajstih zvezd ima okoli glave podoba Marije, ki je naslikana po Svetem pismu. In ker je Marija postala tudi zavetnica Evrope v boju proti Turkom, so izbrali te zvezde tudi za podobo združene Evrope.«

»No, to za nas sedaj ni pomembno! Vedeti mi morate le, da je to znamenje Evropske skupnosti. Zdaj smo tudi mi del velike Evrope, naš pesnik Prešeren in pisatelj Cankar pa sta s svojo umetnostjo že bila del Evrope,« nam je razlagala učiteljica. »Tudi naši slikarji in arhitekt Plečnik so bili v Evropi dobro poznani.«

Spomnil sem se, da mi je dedek to rekel tudi za Slomška, zato sem zopet dvignil roko in povedal: »Tudi škof Slomšek je deloval v Evropi. Kot papeški poslanec je pregledoval vse benediktinske samostane. V njih so živeli najbolj učeni menihi in imeli so najlepše knjižnice.«

»Dobro, Jan, torej tudi Slomšek je del Evrope,« me je pohvalila učiteljica in bil sem vesel, da je le priznala nekaj velikega tudi škofu Slomšku.



Doma sem vse pripovedoval dediju in babici. Zelo sta me pohvalila, babica pa je še rekla: »Lahko bi povedal še več – da je Slomšek napisal knjigo Blaže in Nežica v nedeljski šoli, da so jo kmalu prevedli v dva evropska jezika in da so jo v šoli zelo dolgo uporabljali.«

»Babi, saj je bilo že to preveč, da sem najprej povedal o Marijinih dvanajstih zvezdah, pa me sploh ni hotela poslušati. Ne vem, zakaj si ne upa tega priznati, če je to res! No, pri Slomšku pa mi ni mogla reči, da to ni res! Babi, ti ne veš, kako se v šoli še vedno bojijo povedati kaj o Bogu, Cerkvi in duhovnikih,« sem učil babico, kot da bi bila moja učenka.

Babi in dedi pa sta se smejala in mi rekla: »No, hvala Bogu, da si vsaj ti korajžen!«

Povzeto po: M. Razboršek, Ljuba Marija k tebi prihajamo

SANJSKA ŽENSKA IN PRINC NA BELEM KONJU



Nekdo je na poti k tebi, vendar ga dolgo ni ... Čas beži, ti pa hrepeniš po ljubezni in nežnosti. Morda se ti zdi, da so na vrsti kompromisi in je napočil čas, ko znižaš merila in se prepustiš. Stojiš pred semaforjem, na katerem gori rdeča luč. Ne zapelji v križišče!

Razlogov za zmenke je polno, a pravi je le eden – na zmenek greš, da morda spoznaš svojo bodočo ženo, svojega bodočega moža. Zastarelo razmišljanje, a edino, ki osreči. Preden začneš razmerje, se vprašaj: Ali je to oseba, za katero si želim, da bo mama/oče mojih otrok? O razlogih, zakaj z nekom, ki ti je všeč, ne bi šel/-a na zmenek, se zdi čudno razmišljati, kajne? Kljub temu naredi seznam



razlogov, zaradi katerih hodiš na zmenke ti. Do sebe bodi iskren/-a. Seznam nato dopolni še s seznamom lastnosti, ki te pri nasprotnem spolu odbijajo in zaradi njih ne bi šel/-a na zmenek. Tako si boš postavil/-a merila, kakšnega fanta/punco sploh hočeš. Ko bo čas za zmenek, boš bolj sproščen/-a. Vedel/-a boš, koga iščeš. In z lahkoto boš rekel/-a: »NE.« Še lažje pa: »JA!« Ko seveda srečaš tisto/tistega, ob kateri/katerem boš začutil/-a, da s tvojimi merili ni čisto nič narobe.



Se tvoj princ na belem konju oz. tvoja sanjska ženska ne pokaže od nikoder? Ne zapelji v rdečo = Ne spuščaj svojih meril! Najprej vzljubi sebe. Največja zapoved pravi: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe (Mr 12,13). Na ta drugi, morda najpomembnejši del, pogosto pozabimo. Takole pravi Chrystalina Evert: »Sčasoma sem se naučila, da se pri drugih ne bom zadovoljila z manj, dokler bom lahko spoštovala in ljubila sebe.«

Ko vzljubiš sebe, sledi drugi korak: Premisli, kakšnega fanta hočeš. Poskusi zapisati svoja pričakovanja in jih utemelji. Tako boš razumel/-a, kaj pričakuješ in zakaj. Visoki kriteriji so privlačni, saj so fantom vseh samostojne punce, ki vedo, kaj hočejo. Fantje pa ne bodite copate, tudi vi ne spuščajte svojih meril. Poženščenost je morda modna – vendar punce



obožujejo močne in odločne moške. Ne brez razloga – le takšen moški lahko uresniči njihova najbolj skrita hrepenenja.

ANATOMIJA NEKEGA ODPADA



Duhovnikovo srce pogosto krvavi. Največkrat krvavi takrat, ko vidi odpad od Boga pri tem ali onem človeku. Zlasti ga bolijo odpadi mladih ljudi, na katere je bil na različne načine povezan. Mnoge je sam krstil, učil verouk, pripravljaj na prejem zakramentov, molil zanje, trepetal zanje v odločilnih trenutkih njihovega življenja. Potem pa je gledal njihov žalostni odpad od Boga in vere. Čudno se mu zdi, da ljudje bolj ljubijo temo kot sonce, kalno vodo bolj kot bistro studenčnico, smrdljivi zrak bolj kot čisti višinski zrak. Z lahkoto zavrnejo ponujeno roko prijatelja in primejo za šapo zveri, ki jih bo prej ali slej uničila. Z eno besedo, zavržejo Kristusa in vede ali nevede sprejmejo hudiča in mu izročijo svoje življenje. Strašno in nerazumljivo je to skrivnostno zlo, ki spremlja človeštvo.

Pred seboj imam podobo mladega dekleta, ki je postala nezvesta Kristusu, s tem pa tudi zavrgla čast in dostojanstvo božjega otroka.

Tega ni storila naenkrat, za takšno gnusno dejanje se človek pripravlja postopoma. Zgodi se tisto, kar včasih vidimo pri beležu na steni. Najprej nastane mala luknja, potem se pa luknja večja in večja do takšne mere, da se nam zdi neobvladljiva. To je podoba odpada človeka od Boga, ki se je začel v nekem trenutku, zdaj pa drvi v prepad in ga lahko reši le silna Božja milost. Kot je zelo težko



pomagati človeku, ki se kotali po strmini, tako je prav tako težko pris-kočiti na pomoč tistemu, ki se je vrgel v vrtinec nezvestobe in odpada. Tak človek je poln samega sebe.

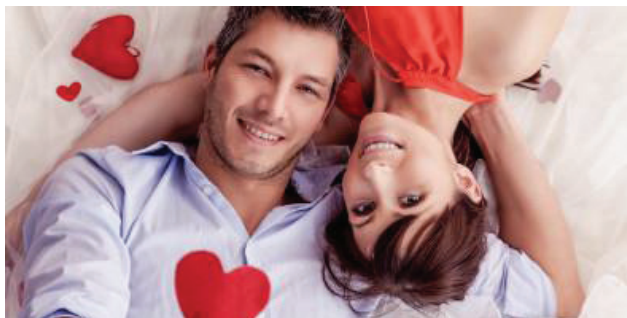
Odpad od vere se najprej začanja zaradi človekove ošabnosti in samozadostnosti. Ošaben človek postaja sam sebi merilo življenja. Meni, da ima samo on najbolj prav.

Dekle, ki jo imam pred očmi je bila vedno polna sama sebe, zato ni hotela sprejemati pozi-

tivne spodbude drugih, zlasti ne duhovnikovih. Pri njej je bila vedno prisotna kljubovalnost. Pri takšnem stanju nastane nekaj zanimivega. Človek, ki je domišljav in poln samega sebe, postaja vedno bolj dojemljiv za negativne spodbude. Takšen človek si išče krog prijateljev sumljivih moralnih vrednot, zlasti na spolnem področju, krog upornikov in nezadovoljnejšev, krog uživačev in povzpeticov, ki se uveljavljajo tudi na račun drugih. In tako se zgodi nekaj zanimivega. Ošaben in domišljav človek, ki meni da je svoboden, postane veliki odvisnik in dejansko suženj. Prava in



resnična svoboda je samo v Bogu. Tako ni čudno, da se takšen človek noče udeleževati tednov duhovnosti ali duhovnih vaj, odveč mu je obisk nedeljske maše, molitev se mu dozdeva nepotrebno opravilo.



V vsakem človeku je vedno praznina, ki si jo mora napolniti. Če si jo ne bo napolnil z pozitivno vsebino si jo bo napolnil z negativno. Negativnih ponudb je vedno več. Ena od njih je tudi

glasba. Ko prisluhnimo glasbi, ki jo poslušajo takšni od negativne energije odvisni ljudje, vidimo, da je to glasba nereda, surovosti, pohotnosti in pokvarjenosti. S pogostnim poslušanjem takšne glasbe si bo človekova podzavest in pozneje tudi zavest poistovetila z njeno filozofijo in sporočili. Vsaka glasba ima neki namen in cilj. Ni čudno, da postaja govorjenje in obnašanje teh ljudi, ki tako glasbo poslušajo, prostaško in surovo, z lahkoto se pa v njih rušijo moralne vrednote.

Človek je najbolj ranljiv na področju telesnosti in spolnosti. Tega se zavedajo akterji zabavne industrije, ki postajajo grobokopi človeške civilizacije. Načrtno ti ljudje uničujejo vse to kar je sveto.

To pa je tudi človekova spolnost, ki se prikazuje samo kot sredstvo brezmejnega uživanja brez odgovornosti in medsebojnih odnosov. V takšni nori igri postaja človek samo še predmet izkoriščanja. Največja žrtev tega gledanja so mladi ljudje, ki stopajo v življenje. Razumljivo je, da človek, ki se preda temu noremu ritmu greha in pokvarjenosti ubije v sebi vsak odnos do Boga. Bog ne postane samo tujec, temveč najbolj nezaželeni sopotnik na njegovi življenjski poti. Zato ubij Boga v človekovem srcu in mu boš z lahkoto zavladal.

Ne čudim se, da prej omenjenega dekleta ne vidim več v cerkvi, kaj šele pri spovedi in obhajilu, ima pa čas za vse mogoče zabave, žurke in flirte. Fantje se pogosto menjavajo v njenem življenju. Prej ali slej se bo zaradi svoje nenasitnosti preselila k svojemu ljubimcu in v sebi ubila še zadnji košček samospoštovanja in dostojanstva. Kot



ponavadi tudi takšna zveza ne traja dolgo. Neobvezna spolnost vodi v zasičenje in otopelost.



Življenje v grehu je tisto, kar predvsem ubija vero. Nekaj časa je mogoče vero tudi igrati. Greš k maši, morda celo prejemaš obhajilo, vse to pa delaš brez notranje naravnosti. Dekletu, ki jo imam v mislih je tako počasi ugašala vera. Najprej je začela opuščati nedeljsko mašo. Za njeno

opustitev je našla takoj opravičilo; enkrat so to bili nastopi, drugič celonočna zabava, tretjič namišljena bolezen, četrtič zaslužkarsko delo. Bog je bil v njeni zavesti odrinjen na sam rob, potem pa je počasi izginil iz njenega življenja. Morda je k temu pripomogla tudi nenačelna vzgoja staršev in tudi njihovo opuščanje nedeljskih dolžnosti. Ko enkrat starša popustita nastane plaz, ki ga ni mogoče več ustaviti.

Kot duhovnik se dobro zavedam kam pelje takšno življenje brez Boga. Človeške zamisli se začnejo podirati kot domine, ostaja praznina in brezciljnost in nazadnje obup. Vse tisto na kar človek navezuje svoje srce se lomi in izginja v nič. Brez Boga je samo še tema in to strašna tema, v kateri se človek za vedno izgubi.

SREČANJA Z BOLEČIMI TRENUTKI

V starih letih se človek rad vrača s svojimi mislimi v svet svojega otroštva. Če bi tisti čas primerjali z današnjim, bi kmalu videli, kako je bil drugačen. Bili so to časi pomanjkanja. Manjkale so osnovne dobrine. Ni bilo kruha, oblek, prav tako ne šolske malice in v šolo je bilo potrebno iti vsak dan tudi po dežju in snegu. Sam sem hodil v štiri



kilometre oddaljeno Kostanjevico. Drugi otroci so imeli še veliko daljšo pot. Na domu pa smo bili tudi otroci zelo zaposleni. Bilo je to delo v hlevu, svinjaki in tudi na njivah.



Bilo je pa še nekaj, kar je zaznamovalo otroke tiste povojne generacije. Več kot polovica otrok je bilo brez enega od staršev. Mnogi so padli med vojno ali pa so končali pod streli komunistične vojske. Sam sem izgubil očeta v nemškem taborišču. Umrli je je tri ure pred mojim rojstvom. Tako sem kot otrok ostal brez očetove zaščite v trenutkih, ko sem se čutil ogroženega. "Udari po siroti," je bil včasih bojni klic tistih, ki so imeli veselje se izživljati nad

siroto. Trpeli pa so zlasti tisti otroci, kateri očetje so padli na domobranski strani. Velikokrat so morali iz ust "tovarišic" slišati najbolj sramotne besede na račun svojih padlih očetov.

Nekega dne je učiteljica vzvišeno govorila otrokom v razredu o junaškem partizanskem boju, o revoluciji, ki je ljudem prinesla svobodo. Vsaka njena druga beseda je bila beseda partizan. Te njene besede je poslušala neko dekletce. Ob besedi partizan so ji prišle v glavo neke misli, ki pa niso bile povezane s svobodo, srečo, osvoboditvijo. Med pripovedovanjem učiteljice je večkrat dvignila svojo roko v želji, da bi v svoji naivnosti rada nekaj povedala. Učiteljica tega ni opazila. Preveč so jo prevzela borbena čustva. Končno pa je le opazila deklično rokico, ki jo je povzdigovala. "Kaj bi rada povedala?" Besede niso bile nič kaj prijazne. "Mojega ata so pa partizani ubili. Mama in otroci ga zelo pogrešamo in mamo vidimo,



kako se velikokrat joka". Učiteljica jo je prezerljivo pogledala in vsaj tisti dan ni imela več poguma, da bi še kaj povedala o junaških in dobrih partizanih.



Takšni so pač bili tisti časi. Zdaj pa bi rad povedal o nekem dogodku, ki se mi je kot otroku globoko vsadil v moje srce. Bil sem v drugem ali tretjem razredu, ko je nekdo med poukom potrkal na vrata našega razreda. To se je redkokdaj zgodilo. Če pa se je že zgodilo je to pomenilo, daje prišlo do izrednega dogodka. Predno je učiteljica odšla vrata odpret je nam naročila, da moramo ostati popolnoma tiho, dokler se ne vrne. Seveda

smo jo otroci poslušali in iz naših ust ni prišla nobena beseda. Vsi smo strmeli v vrata in čakali, kaj se bo zgodilo. Od zunaj smo slišali neke besede, ki pa jih nismo mogli razumeti.

Čez nekaj trenutkov se je učiteljica vrnila nazaj v razred. Njen obraz je bil zaskrbljen in zelo resen. Poklicala je deklico, ki smo jo klicali Veri. Bila je moja soseda. Še bolj me je začudilo, ko je poklicala še mene in mi naročila, da bom spremljal Verico domov. Učiteljica nam ni povedala, kaj je vzrok za ta najin odhod, iz zaskrbljega obraza učiteljice pa sva oba spoznala, da gre za neko resno stvar. Med potjo se nisva nič pogovarjala. Bila sva zamišljena in tuhtala, kaj se je zgodilo.



Končno sva le dospela do domače vasi in prispela sva do njenega domačega dvorišča. Čudno se nama je zdelo, da je bilo na dvorišču več ljudi kot običajno. Z Verico sva skupaj stopila v hišo in zagledala sva prizor, ki se mi je za vedno vtisnil v spomin. Na postelji je ležala Verina mama Malči oblečena v delovno obleko. Bila je mrtva. Okoli nje so bile vaščanke, ki so nemo strmele v pokojno in molile rožni venec. Takrat je k Verici pristopila njena teta. Še danes se spominjam njenih besed. "Verica, tvoja mama je šla v nebesa. Zdaj je pri Bogu in angeli so jo sprejeli. Odslej naprej te bo spremljala iz nebes. Še naprej te bo imela rada. Od zdaj naprej boš imela v nebesih dve mamici, Marijo in svojo mamico". Verica se je nagnila k svoji mami in jo začela božati po obrazu. Kaj pa je tedaj očutilo njeno otroško srce pa je vedela le ona sama. Danes vem, da so bile besede njene tete modre in za majhnega otroka najbolj tolažilne.



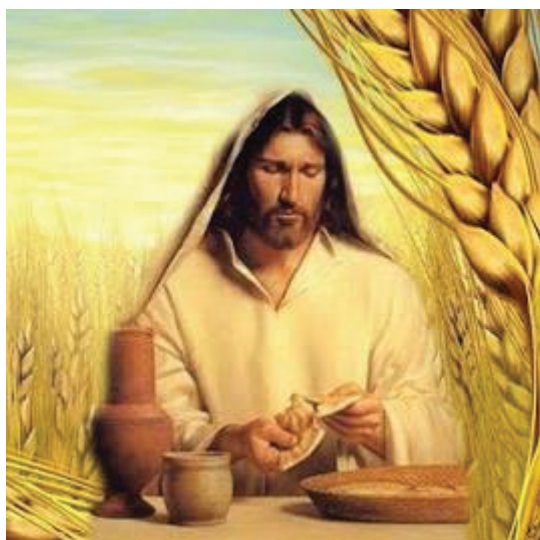
Vera je že prej izgubila svojega očeta. Umrl je zaradi jetike, ki je v tistem času pobirala ljudi. Mati je ostala na kmetiji sama s svojima otrokoma. Bila je pridna in skrbna žena. Ni ji bilo lahko. Med vojno jim je pogorela hiša, ostala je kmetija. Zato je morala poprijeti za vsako delo. Na dan svoje smrti je imela pečarja, ki jim je delal krušno



peč. Medtem, ko je pripravljala opeke, se je mrtva zgrudila na tla. Umrla je zadeta od kapi.

Z malo starejšim bratom sta nadaljevala z delom na kmetiji. Nekaj let jim je pomagala teta, ki je bila tudi vdova in otrokoma nadomeščala mamo. Vera je pozneje postala samoraslo dekle, pripravljena je bila sprejeti vsako delo in tudi prva iz vasi končala višjo šolo. Iz tega dogodka lahko vidimo, kako lahko človek tudi v težkih razmerah zraste v vrednega človeka in kaj pomeni vera v najtežjih trenutkih življenja.

K TEBI, GOSPOD, PRIHAJAM



Gospod, k tebi prihajam z zaupanjem in te prosim, da sprejmeš naš dar. Ni drugega kot preprosta molitev za tiste, ki so se odločili hoditi za teboj. Majhen in skromen je v primerjavi z velikimi odločitvami mnogih duhovnikov, redovnikov, redovnic in misijonarjev. Naj ob zgledih in priprošnji ljudi, ki so se ti popolnoma izročili, tudi v nas raste želja, da bi vsi spoznali tvoj načrt za svoje

življenje in ga v ljubezni in zvestobi uresničevali.

Ti si dobri pastir. Kdo si ne želi dobrote? Ko hodimo po poti življenja, nas ti vedno spremljaš. Ko pademo, nam ponujaš roko. Ko stojimo, paziš, da ne pademo. Obenem pa nas vedno vabiš, naj smo tudi mi dobri. Želiš, da smo srečni in da izkazujemo vsem dobroto.

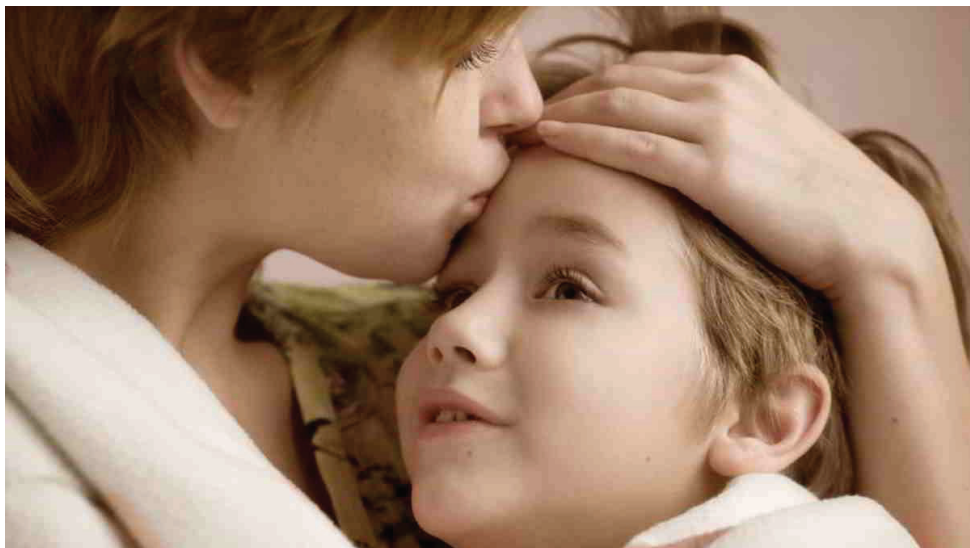
Vsakemu izmed nas si dal mnoge talente, ki jih moremo uporabiti za svojo srečo v poklicu, za katerega se določamo. Morda kliče tudi



koga izmed nas, da bi ti služil kot duhovnik, redovnik ali redovnica. Prosimo te, daj mu poguma, da se odzove tvojemu klicu. Da postane oznanjevalec in delivec Jezusa.

PRIKAZALA SE MI JE MARIJA

Spominjam se, da so me moji starši v neki zimi večkrat peljali k zdravniku. Zelo slabo sem se počutil, toda družinski zdravnik ni pri meni odkril nič kaj posebnega. Ne veliki petek pa sem potožil mami, da me zelo boli v trebuhu. Mama mi je povila v veliko odejo in me nesla v dnevno sobo, da je postregla očetu in drugim otrokom.



Ko sem ležal sem gledal v strop in poslušal, kako se drugi pogovarjajo. Takrat sem zaslišal neki neobičajni zvok, ki je prihajal iz drugega nadstropja. S kavča, kjer sem ležal sem gledal, kdo bo prišel. To niso bili koraki, zvok je bil podoben nekemu šelestenju svile. Mislil sem, da je zgoraj nekdo, ki bo prišel po stopnicah.

Gledal sem, kdo se bo pojavil. Šelestenje je postajalo vse bolj glasno in spraševal sem se, kdo bi mogel priti. Starši niso govorili o



nobenem gostu, ki bi moral priti. Pa se je vendar nekdo spuščal po stopnicah. Na zgornji stopnici sem zagledal bele copate, ki so se svetile kot da bi bile svilene. Potem se je pojavila obleka iste barve. Bela halja se je spuščala po stopnicah in kmalu zatem sem zagledal skrivnostno osebo.



Mlada dama se je nagnila k meni in me pogledala v oči. Ta mlada dama je bila Marija, čisto podobna tisti, ki smo jo imeli za božič v jaslicah. Pokleknila je pred mene in me vprašala: "Zakaj si tako žalosten?" Premišljeval sem, kaj bi ji odgovoril in lahko bi ji rekel marsikaj. Ona mi je rekla, da me razume. Spoznal sem, da lahko vidi tudi moje misli. Povedala mi je, da sem v smrtni nevarnosti in da moram še pred jutrom oditi v bolnišnico. Drugače bo prepozno in bo morala priti po mene. Vprašala mi je, ali vem kaj to pomeni. Razumel sem, da se ne bom nikoli več vrnil domov.

Povedala mi je, da sem pravilno razumel in rekla mi je, da se moram sam odločiti, ali naj ostanem ali naj grem z njo. Odločitev sem moral napraviti sam. Ta žena mi je bila tako lepa, tako polna



razumevanja in ljubezni. Nisem dolgo razmišljal. Odločil sem se da grem z njo.



Nežno se mi je nasmejala in mi razložila, da me imajo oče in mama ter sestre zelo radi in bodo zelo žalostni, če jih bom zapustil. Kljub njenim besedam sem vztrajal, da grem z njo. Opazil sem, da je razočarana. Zagledala se je v strop in molčala. Ko me je znova pogledala je imela resen obraz. Rekla mi je. "Odkrila ti bom skrivnost, ki jo samo redki poznajo. Če boš ostal s svojo družino, boš videl Jezusa, ki se bo vrnil in živel z ljudmi." Jasno sem razumel, da bo Kristus spet bil med nami in da ne bo več živel med zvezdami, kako me je poučila za božič mama. Bil sem vznemirjen. Poskušal sem se vsesti."Kdaj, kdaj se bo vrnil?"

Spet se je nasmejala in me pozorno položila nazaj na blazino.: "Miren bodi!" Rekla mi je, da bom starejši, morda že odrastel in bom med prvimi, ki ga bo prepoznal.. Čeprav tega nisem povsem razumel sem občutil, da bi lahko bilo življenje pred menoj še zelo zanimivo. Rekla mi je, da moram iti v bolnišnico, čimprej bo to mogče in da moram prepričati starše, naj to čimprej naredijo.

Poznal sem zdravnika in njegovo ambulanto, ne pa bol-nišnice. Marija mi je rekla, kaj moram reči staršem. Povedala mi je besede, s katerimi naj prepričam starše. Zdelo se mi je, da je Marija zadovoljna, ker sem bil pripravljen na srečanje s starši. Povedala mi je, da je družinski zdravnik pripravljen in me čaka v bolnišnici. Dala mi je na znanje naj se nič ne bojim, ker bo vse dobro. Poljubila me je na čelo in me pokrila do glave.

Odhajala je zraven kuhinjskih vrat. V kuhinji je moja družina večerjela in jo niso opazili. Ko je odšla sem poklical starše. Zunaj je že bila noč in ni ostalo veliko časa, da bom rešen. Čimprej sem moral v bolnišnico. Ko sem staršem dejal, kar sem moral povedati, so mi postavili ista vprašanja, kakšna mi je povedala Marija, da me bodo vprašali. Zdelo se mi je, kot da ponovno doživljam isti dogodek. Oče je pristal, da pokliče zdravnika, čeprav je že bilo pozno. Bil je veliki petek in vse je bilo že zaprto. Na očetovo veliko presenečenje, je bil zdravnik v ambulanti. Napotil nas je naravnost v bolnišnico. Operiran sem bil na slepiču. Če bi samo še malo počakali, bi se razlil in bi umrl. Prebudil sem na Veliko nedeljo s prvimi sončnimi žarki, ki so prihajali v sobo. Marija me je rešila.

PRIČEVANJE ZNANEGA FILMSKEGA IGRALCA



Mediji veliko pozornost posvečajo športnikom, filmskim zvezdam, pevcem zabavne glasbe, manekenkam...Vse pogosteje pa tudi slišimo, kako so mnogi izmed njih odvisniki, nezvesti v svojih zakonski zvezah, mnogi se Per-ajajo nemoralnosti in pogosto se odločijo za samomor. Včasih pa tudi slišimo o njih kakšno pozitivno novico. Mnogi spoznajo svojo zablodilo življenje, nekateri pa se spreobrnejo k veri.

Filmski igralec Gary Sinise je zelo poznan v svetu filma. Gledali filmov ga poznajo po vlogi vojaškega poročnika v filmu Forrest Gump in tudi po vlogah v filmu Apollo 13 in televizijski seriji CSI: New York. Sinise je pred kratkim



postal katoličan. Svoje spreobrnjenje je popisal v knjigi *Hvaležen Amerikanec*.

Že prej je bilo znano, da se je njegovo spreobrnjenje pričelo po njegovi ženi, prav tako znani filmski igralki Moiri Harris. Moira Harris je imela težko usodo. Njen velik problem je bil alkohol. Rešitev zanj je bilo samo zdravljenje. To zdravljenje se je začelo v društvu anonimnih alkoholikov. Garry je o tem takole spregovoril.



"Nekega dne je moja žena iskala to društvo. Tako je zašla v neko katoliško cerkev. V njej je srečala neko drobno ženičko in jo vprašala, kje se odvijajo sestanki anonimnih alkoholikov. Ta žena ji je rekla, da bi bilo dobro, če bi prej postala katoličanka." Igralec potem pojasnjuje: "Ne vem točno, ali po tem besedah se je v moji ženi nekaj spremenilo. Besede so se dotaknile njenega srca. Moirina mati je bila katoličanka, a se je pozneje oddaljila od Cerkve. Poročila se je z nekim protestantom in tako tudi svoje hčerke ni versko vzgajala.

Ko je Moira končala svoj projekt, je odpotovala v Severno Karolino, kjer je Garry snemal film *Bruno*, z igralko Shrelej MacLaine.



Igralec v svoji knjigi pove, da se je vse to dogajalo, ko je divjal orkan. Zaradi nevarnosti, ki je grozila mestu, je želel čimprej odpotovati, da bi ujeli avion za Los Angeles.

"Ko smo se vozili proti aerodromu smo opazovali divjanje orkana. Moja žena mi je tedaj rekla, kako je začela zahajati v katoliško cerkev in da načrtuje, da bi postala katoličanka". Moira se je začela intenzivno pripravljati na prejem zakramentov. Z njo se je začela hoditi tudi ostala družina.



Moira je postala katoličanka leta 2000. Njen soprog Gary se je začel zanimati za vero leto pozneje, po tistem znanem terorističnem napadu v New Yorku, ko se zrušile tiste dve stolpnice. Gary je prav

v veri našel veliko tolažbo. Zlasti so ga pretresla dejanja nekaterih ljudi, ki so tako požrtvovalno reševali ranjence. Mnogi ljudje so bili pripravljeni darovati svoja življenja. Tudi sam je začel sodelovati v teh akcijah.

V svojem pričevanju, ki ga je imel na konvenciji Kolumbovih vitezov je imenoval frančiškana, gasilskega duhovnika Mychala Judgea, ki je umrl, ko je reševal ranjence. Gary je postal katoličan na božični večer leta 2010.

"Ženi in otrokom sem dejal, da jih peljem na večerjo presenečenja. Bili so zelo presenečeni, ko sem se zaustavil pred neko cerkvijo. Vprašali so me, kaj bomo tam delali. Odpeljal sem jih k duhovniku, ki me je že nekaj časa pripravljaj na krst in mi je vpričo moje družine ta večer sprejel v katoliško občestvo. Bilo je čudovito".

Od takrat naprej se je Sinise priključil mnogim humanitarnim akcijam. V svoji knjigi opisuje to svoje delovanje. Tako je med ostalim tudi zapisal: "Pomoč drugim je po tistem strašnem 11. septembru, ko smo se soočili s strašno realnostjo in s strahom nad prihodnostjo našega planeta, ozdravila moje zlomljeno srce".



LETOŠNJA VELIKA NOČ



Blagoslov velikonočnih jedil na Dvorcah

Vsaka velika noč pusti v človeku svoje sledi. Tudi letošnja jo je. Praznik Jezusovega vstajenja ima močno sporočilo. Na koncu vsega ne bo zmagala smrt temveč življenje. Kjer ni upanja na večno življenje, tam ugasne sleherno veselje.

Kristjani pričujemo o velikem upanju, ki je zasijalo na velikonočno jutro, čeprav za zdaj še hodimo v polmraku, čeprav so znamenja greha in smrti povsod navzoča. Toda zmaga je gotova in ni je sile, ki bi jo mogla ogrožati. Hoditi moramo z velikim zaupanjem, v veri in potrpežljivosti. Do tistega dne, ko bo Bog obrisal vse solze z naših oči. Tedaj ne bo več smrti, tudi ne bo več žalovanja, ne vpitja ne bolečine; zakaj kar je bilo prej je minilo.

Ob tej priložnosti bi se rad zahvalil vsem tistim, ki ste veliko noč praznovali v pravem duhu. To ste tisti, ki ste imeli pogum in opravili spoved. Praznikov ne more biti brez priznanja svoje grešnosti. Tisti, ki



tega ne naredi, ne more razumeti Kristusovega trpljenja in njegove smrti, ne more razumeti Jezusove ljubezni. Letos je bilo prvič, da nismo imeli kapucinskega redovnika, ki bi spovedoval. Hvala Bogu, da smo imeli g. Braneta Zadnika, ki je priskočil na pomoč in g. Janeza Zdešarja, ki je tudi pomagal spovedovati.

Cvetna nedelja je mala velika noč. Lepo je, da ohranjamo stare običaje in prinesemo k blagoslovu oljčne vejice, butarice in ostalo zelenje. Tistim staršem, ki ste se potrudili, da ste napravili svojim

otrokom butarice, gre vse priznanje. Naša vera raste in se ohranja po lepih doživetjih. Tega ne smemo pozabiti.

Vesel sem, da se v naši župniji ohranja obred umivanja nog našim možem. To ni samo spomin na dogodek zadnje večerje temveč tudi prebuditelj misli, da je bila zadnja večerja dejanje mož. To nas spominja na silno pomembno vlogo mož, ki jo imajo očetje pri verski vzgoji svojih otrok. Pri Judih imajo glavno vlogo pri verski vzgoji otrok prav očetje. Zato se vedno zahvaljujem vsem tistim možem, ki ste tudi letos sodelovali pri umivanju nog. Hvala družini Brede in Bojana Bradača pri pripravi večerje.



Velikonočni zajtrk, ki ga je pripravila Milena Slemenšek

Moja velika bolečina je, da ne morem vsa leta kot župnik doseči, da bi se večje število faranov udeleževalo verskih obredov pri svetem tridnevju; to je vel. četrtku, vel. petku in vel. soboti. Prisostvovanje pri teh obredih so kot neke duhovne vaje, ki nas povežejo z Jezusovimi



zadnjimi besedami in dejanji, ki jih je storil za naše odrešenje. Ljudi, ki to razumejo imam še posebno rad in jih cenim.

Letošnja velika noč je bila čudovita tudi po lepem vremenu, ki nas je razvajalo in pomagalo pri doživljanju velikonočne skrivnosti. Blagoslovi velikonočnih jedil, po naši vaseh, so vedno enkratna doživetja za duhovnika in tiste, ki prinesejo k blagoslovu. Seveda je moja velika želja, da bi se vsi ti ljudje, ki pridejo na blagoslov udeležili tudi velikonočne sv. maše.



Naš cerkveni zbor na pevski reviji v Sv. Križu

Tisto, kar je še posebej zaznamovalo praznovanje velike noči pa je bilo kvalitetno in mogočno petje našega cerkvenega zbora. Na to so mi mnogi opozorili. Zato se res najlepše zahvaljujem našim pevkam in pevcem za njihovo sodelovanje, posebna zahvala gre seveda našemu organistu Ignacu in seveda tudi Juretu.

Vsako leto pripravimo našemu zboru velikonočni zajtrk. Že nekaj let za to poskrbi naša nadvse požrtvovalna in ljubezniva gospa Milena Slemenšek. V pripravo tega zajtrka položi vso svojo ljubezen in



umetniško sposobnost. Človek se ne more načuditi njeni ustvarjalnosti. Naši pevci so ji za to njeno pozornost nadvse hvaležni in ji gredo v znamenje hvaležnosti, na njem dom, v Stojanski vasi, zapeti jurjevske pesem.



Blagoslov velikonočnih jedil na Žejnem

Vsako leto za velikonočno kosilo poskrbi našim sestram in meni gospa Jožica Stezinarjeva. Za to njeno velikodušno dejanje se ji lepo zahvaljujemo.

Ob tej priložnosti se moram zahvaliti vsem tistim, ki ste darovali svoj dar ob blagoslovu velikonočnih jedil in zlasti vsem, ki ste dali svoj denar za ogrevanje naše cerkve pri ofru. Bog naj vam povrne!

Človek je zdrav, dokler ima pred seboj nova obzorja, dokler je pred njim neskončnost. Smrt kot konec nima nobenega smisla. "Nič nam ne bi koristilo, da smo se rodili, ko ne bi imeli sreče, da smo odrešeni", pravi sv. Avguštin. Niti gospodarski uspehi, niti ugledne službe, niti užitki, ki so na voljo telesu in duši, ne morejo utešiti njegove zahteve po neskončnosti.



ODMEV IZ VEL DOLINE



Cvetna nedelja na Vel. dolini

Veselo pričakovanje Velike noči se je pokazalo že na cvetno nedeljo. Tokrat smo se farani zbrali na župnijskem dvorišču v lepem številu. Od tod smo po uvodu v veliki teden in blagoslovu odšli z butaricami proti cerkvi. Pred cerkvijo smo naredili dolg špalir, da smo lahko mahali s cvetjem in zelenjem ter tako pozdravljali (župnika) Jezusov prihod. Prav lepo je bilo to doživetje, res spomin, kakor se je to zgodilo takrat, ko je navdušena množica pozdravljala Jezusov prihod in še slutili niso, da ga bodo čez nekaj dni pustili umoriti. O, kako lepo je bilo videti polno cerkev vernikov od otrok do odraslih! BOG daj, da bi vera v vseh nas rasla in da bi z veseljem prihajali v Tvoj hram, kjer nas nahraniš z Božjo Besedo, nam daš napotke za življenje in nam podariš svoj mir!

Branka Štojs



JURJEVSKA NEDELJA



Vsako leto se čateški farani veselimo jurjevske nedelje. Z njo počastimo našega farnega zavetnika sv. Jurija, ki že stoletja varuje našo čateško župnijo. K temu praznovanju smo dodali še novo vsebino; slovesno obhajanje važnejših obletnic porok. Zelo sem vesel, ker se na moje povabilo odzove toliko parov. S tem svojim odzivom pokažejo hvaležnost Bogu, da jim je dal obhajati to obletnico. Po drugi strani pa so prav oni žive priče, da je mogoče vztrajati v zakonu skupaj vse življenje. Letos smo bili še posebno veseli tistih, ki so obhajali visoke obletnice porok. 55 letnico poroke so obhajali: Šoško Ivan in Marija, Komočar Andrej in Ivanka, Rimc Ivan in Zinka ter Požgaj Edvard in Jožica. Zlatoporočenca sta bila Zorko Alojz in Marija ter Krčelič Vinko in Dragica. Zakonski jubilaranti so bili še Tomše Stanko in Fanika, Oštrbenk Franc in Zinka, Tomše Franc in Zdenka, Bradač Breda in Bojan, Zevnik Anton in Elka, Hribar Milan in Martina, Kolar Stane in Marjana, Hribar Aleš in Andreja, Ivanšek Robi in Ema ter Budič Janez in Suzana. Čestitamo!



USPEŠNO JURJEVANJE



Jurjevsko nedeljo zadnja leta obhajamo kot praznik župnije. Namen tega praznovanja je, da se farani med seboj še bolj povežemo in pokažemo svojo pripadnost župniji. Naši pevci so pred godom sv. Jurija šli po vseh vaseh in zapeli priljubljeno jurjevsko pesem, ki oznanja pomlad in izraža prošnjo za božji blagoslov. Farani so pevce nagradili z jajci in mesninami. Vse to je prišlo prav za pogostitev vseh tistih, ki so bili pri maši. Zaradi napovedi slabega vremena smo to slavje predstavili v dom krajanov, ki je izkazalo kot modra odločitev. Posamezni farani so pokazali neverjetno pripravljenost pri organiziranju te pogostitve. Eni so spekli kruh, drugi pecivo, tretji so pripravili okusno cvrtje, četrti mize in stole. Dvorana se je napolnila z povabljenimi farani. Po obrazih je ljudi je bilo čutiti veselje nad tem druženjem. Pri organizaciji je pomagala tudi čateška krajevna skupnost in vedno bolj se kaže to medsebojno sodelovanje. Vsi smo ena družina in od nas samih je odvisna kakovost našega življenja. Vsakemu, ki je pripomogel temu praznovanju se najlepše zahvaljujem.



VESELO PRESENEČENJE NA SV. VIDU



Čateška župnija ima kraj na katerega je lahko ponosna. To je cerkev sv. Vida. Starodavna romanska cerkva privablja vsak dan številne obiskovalce. Pred leti je bila ta naša bela golobica temeljito prenovljena, vsako leto imamo v njej večkrat sv. mašo. Zlasti lepo so maše obiskane v mesecu maju, ko je šmarnična pobožnost. Radi imamo Marijo, zato nam za ta obisk ni žal, da vložimo tudi malo napora. Vse nam je poplačano z lepim doživetjem. Obiskovalce je pred nekaj dnevi razveselila obnova klopi in varnostne ograje. Delo je bilo opravljeno profesionalno in z veliko navdušenostjo. Pri tem delu

so sodelovali: Milan Jamnik, Stane Dimič, Igor Budič, Andrej Budič, Jozef Irt, Andrej Škofljanc, Jože Koprivc, Albert Račič, Andrej Oštrbenk, Franc Zevnik, Andrej Zofič, ekipa gostilne Les, Frenk Les in Alojz Škrabl. V spominsko knjigo so zapisali: *Danes je res prekrasen dan, družimo se s prijatelji in delamo dobro delo. Novo ograjo in klop smo z veseljem obnovili. Hvala vsem, ki so bili zraven in srečni smo, da nam je uspelo.*



PRAZNOVANJE VELIKE NOČI



Po evharistiji je sledil liturgični ples

Praznik Jezusovega vstajenja je naš največji praznik. Na tej resnici temelji naša vera in vse naše življenje. Prva krščanska skupnost se je zavedala veličino tega praznovanja, zato je noč pred veliko nočjo preživela v bdenju. Brali so božjo besedo, peli so svete pesmi in s sv. krstom so sprejemali v svojo skupnost nove člane. Tudi letos je neokatehumenska skupnost iz Šmihela, Brežic in Čateža obhajala pasho v gradu Mokrice. Kakih 70 ljudi je preživelo čudovito noč v molitvi, veselem prepevanju, poslušanju božje besede in sv. evharistiji. Bogoslužje je vodil veliko dolinski župnik Janez Zdešar, pomagala sta mu tudi dva bogoslovca in sicer Janez Meglen in Jakob Piletič. Čeprav je bila za menoj naporna sobota, sem se temu praznovanju pridružil tudi sam in jo doživljal kot najlepši trenutek svojega življenja. Kako bi bil vesel, da bi se temu praznovanju pridružil še kdo. Tako bi mu bilo dano doživeti svojo vero na osrečujoči način.



HVALA VAM, MOJI DRAGI SODELAVCI



Moje zveste sodelavke: Katarina Slakonja, Kristina Zorko, Melita Budič in Barbara Les

Leta hitro tečejo in sam se ne zavedam, da sem tako hitro vstopil v 75 leto življenja. V teh letih običajni ljudje že uživajo svojo pokojnino. Sam sem vesel, da sem še lahko na župniji in ji služim po svojih močeh. Duhovnikovo srce ima rado Boga in ljudi. Vendar je pa tudi resnica, da se vsak dan bolj zavedam svoje nebogljenosti in nemoči. Zato sem zelo vesel, da imam dobre farane, ki mi zadnja leta pomagajo pri moji skrbi za župnijo. Kako sem hvaležen našim sestrkam redovnicam za vso njihovo pomoč, našemu organistu Ignacu in Juretu ter vsem pevcem za njihovo požrtvovalnost. Ob sebi imam razširjeni krog bralcev božje besede in ministrante. Pri organizaciji raznih slovesnosti mi pomagata Andrej in Igor Budič, Lajgerski Tine in še mnogi drugi, Karitas vodi Milan Krejačič, župnijski svet Kristina Zorko. Posamezniki se radi odzovejo pri nastopih na radiu in televiziji. Nekateri so se mi že ponudili, da bodo pomagali pri centralnem ogrevanju. Vesel sem vseh obiskovalcev nedeljske maše. Ostanimo še naprej tako povezani. Bog vam povrni!



SPOROČILA IN OZNANILA

V mesecu maju bomo pričeli z deli, ki so povezana z ogrevanjem farne cerkve.

Za centralno ogrevanje župnijske cerkve so svoj dar prispevali: Andrej Škofljanc 60, družina Šoško iz Dobenega 100, Franc in Nevenka Baškovč 150, Ivan Pangerčič 100, družina Kovačič iz Dvorc 100, Anica in Tone Šoško 50, Djurdžica in Roman Tomše 100, in neimenovani 100 evrov. Bog vam povrni, dobri ljudje.



V božjega otroka je bil pri sv. krstu prerojen Matija Novak, drugi otrok Marka in Ane Marije Tomše iz Globočic. Staršem čestita tudi čateška župnija.

Mesec maj je Marijin mesec. Verno slovensko ljudstvo je Marijo častilo z šmarnično pobožnostjo. Vsi lepo vabljeni k šmarnicam na Čatež in ob nedeljah na Sv. Vid ob 16,00 uri. Pustimo otroke v Marijino šolo.

V nedeljo, 19.00 maja bomo imeli prvo sv. obhajilo pri maši ob 10. Prvoobhajance priporočam v molitev.

V soboto, 25. maja bo sv. maša ob 18,00 uri pri vaški kapeli na Žejnem. Lepo vabljeni.

LETOŠNJI SLAVJENCI-JUBILANTI

